

Oponentní posudek na bakalářskou práci Silvie Snopkové.

Protože je pro mne a mého asistenta Josefa Čančíka důležitý především člověk, pak teprve jeho výsledky, dovolím si nejprve krátkou charakteristiku Silvie, tedy jak my ji vidíme:

Zdvořilá a naslouchající, vnímáme ji a byla pro nás výrazný člen týmu. Podílela se na jeho fungování, sdílela s námi společný příběh. Pro někoho to možná není důležité, pro nás ano. Znamená to totiž, že se student chce učit, vyvíjet a neprochází školou rutinně, aby měl odbyto, papír. Silvia komunikuje svou prací. Jeví se nám mladá duchem, je ochotna experimentovat, zkoušet a hledat, což považujeme též za podstatné, zejména v rámci bakalářské práce. Pracuje průběžně, nehysterčí na konci semestru, což je běžný studentský zvyk. Ptá se. Je otevřená. Jako partnera pro komunikaci na školní půdě ji vnímáme pozitivně.

K Silviině návrhu.

Urbanismus:

Umístěním ve skutečném centru Prahy vytváří Silvia „šatní skříň“ města. Nechápe přitom svůj objekt jako samo-spásný. Je si vědoma, že by ten musel být součástí řetězce opatření, která je třeba nasadit dříve tak, aby se do centra dostávalo již redukované množství dopravy, počítá i s precizací regulace dopravy v klidu v samotném centru. V podstatě se ztotožňuje s tendencemi směřující především Legerovu ul. k charakteru městské ulice (termín bulvár bych považoval za přeci jen poněkud nadnesený). Předkládaný parkovací dům není klasickým P+R záchytným bodem, na to mu chybí bezprostřední a přímá návaznost na metro. Je spíše článkem systému. Poslední možností, jak komfortně odstavit vůz pro návštěvníky centra s návazností na okružní mini-busovou linku obsluhující atraktivní cíle řekněme v okruhu I.P. Pavlova či Václavského náměstí. Zajímavě se jeví i možnost posílení pěšího vstupu do centra opomíjenými trasami přes Albertov. Diskutabilní může být umístění této typologie na takto atraktivní parcele. Co však hodnotíme ryze pozitivně je vůbec Silviino rozhodnutí v rámci bakalářského projektu zpracovat hybridní dům. Je to odvážné rozhodnutí, může jí přinést potíže, ztížit snadné obhájení věci a vůbec narušit trochu stereotypní zvyk, že na bakalářku je třeba zvolit si bezproblémové nekonfliktní řešení, které nezpůsobí problémy při dopracovávání do detailu. Silvia šla jinými cestami, velmi jsme jí v tomto podporovali, doufám, že jsme ji k tomuto rozhodnutí nepřemluvíli a že ona může mít pocit, že se tak něco skutečně naučila.

Dům:

Reaguje samozřejmě na danosti – jasně definovaná parcela, pevná městská struktura poblíž, stabilizovanost území, blízkost magistrál, blízkost trasy metra a hlavně bezprostřední blízkost velmi křehkého objektu Pražských vodáren. Dům je tak samozřejmě limitován i ve smyslu pragmatické efektivity, která je u parkovacích objektů důležitým parametrem, viz. ona otázka výše. Autorka snad dokázala míru této efektivity udržet v přijatelných mezích. Z našeho pohledu si Silvia obhájila i udržení tradiční konzervativní figury domu, která by jinak mohla snížit kapacitu tohoto typu objektu, který by měl být skutečným strojem na efektivitu metrů čtverečních, resp. na onen hlavní poměr počtu parkovacích míst vůči celkové ploše podlaží. Pozitivně hodnotíme přidanou hodnotu funkcí v parteru. Očekáváme tím oživení dnes neúplného parteru přilehlé fronty domů. Diskutabilní se nám v tomto bodě jeví samotné architektonické ztvárnění tohoto parteru. Dispozičně považujeme návrh za adekvátní a zvládnutý, jejich samotné vymyšlení tak, aby konstrukční systém vyhověl oběma funkcím, byl však oříšek a zabral mnoho času i diskusí mezi námi a Silvií. Například hledání místa pro rampu, její šířku, vztah k ostatním částem dispozice, kudy ji vést, odkud, jak ji vztahovat k vertikálním komunikacím, to vše bylo v rámci naší komunikace téma.

Konstrukce:

Kvůli své koncepci domu zvolila autorka kombinaci železobetonového systému a ocelové konstrukce uvnitř. Ocelová část umožňuje vyjmutí, obvod je tvořen pevnou železobetonovou strukturou. Na fasádě se pracuje s tahokovem (v kontrapunktu ke zdivu v případě změny funkce na bytovou). Betonové konstrukce se ponechávají odkryté, nahé a jejich syrovost je základ architektury objektu.

Architektura:

O výrazu domu můžeme říci, že je konzervativní. To je však částečně i výsledkem onoho hledání universality, snahou nalézt jakousi mřížku, do které lze vepisovat různé funkce a požadavky. Vzhledem ke kontextu místa si však myslíme, že sem taková jednoduchá architektura spíše patří.

Formální stránka věci:

Práce je zpracována úplně, přehledně, s detaily, diskutována, dispozice prověřovány. Výsledek je podle našeho mínění formálně v pořádku, cítíme množství práce za a pod řádky, cítíme, že věc nebyla zpracovávána pod tlakem, ve spěchu či odbyta. Vyzdvihujeme množství práce, která zde nemůže být presentována, totiž hlavně prokázání, že lze sladit dvojí funkce v jednom universálním, ač jednoduchém objektu. Toto řešení by mohlo být i jakýmsi precedentem při dnešním hledání universálních domů, jež slouží více účelům a mohou být flexibilně upravovány. Domníváme se, že lze z bytové funkce přejít i na kancelářské plochy a možno i hledat dále v jiných typologiích. Myslíme, že toto je krásné téma pro architekturu.

Resumé, průběh bakalářky:

V průběhu semestru Silvia nemusela dělat podstatné změny v koncepci i dispozici. Věnovala hodně pozornosti konstrukcím, povrchům, stavebně-technologickým návaznostem a utvrdila se v rozhodnutí pokusit se o hybridnost konstrukce. Její koncepce domu jí přinutila vyzkoušet si množství řešení a detailů vázaných vždy na konkrétní možnost záměny materiálů, vedení vnitřních instalací nebo úprav dispozic, což jí, doufáme, rozšířilo obzor a znalosti stavařské, snad z tohoto zápasu vyšla posílena. Tím by prokázala opodstatněnost této její koncepce.

Práci doporučujeme k obhajobě a navrhuje hodnocení B.

David Kraus, 5.6.2017

